

Snel sneller snelst

Sinds kort heb ik een nieuwe heup. Vorig jaar gevallen, niet geheeld en nu opnieuw gerepareerd, eind goed, al goed. Per jaar worden er in Nederland zo'n vijftientigduizend nieuwe heupen doorheen gejast. De algemeen heersende mening is dan ook: het stelt niet veel meer voor en in zekere zin is dat ook zo. Veel mensen meenden mij te moeten geruststellen met succesverhalen over wonderbaarlijk snelle genezingen, en niet alleen op gebied van heupen. Een vriend vertelde het verhaal van een dakdekker, die een retourtje Verenigde Staten nam, de dag na aankomst het ziekenhuis in ging en 's avonds met een nieuwe knie weer richting huis vloog. Twee weken later huppelde hij weer vrolijk tussen de schoorstenen. Een kennis had begin dit jaar een foute plek in zijn nieren. Beste optie: nier eruit, met één kan het ook. Binnen achtenveertig uur was de kennis uit en thuis, een week later golfde hij er, op advies van de arts, weer lustig op los.

Fantastisch dat het allemaal kan, maar een routineklusje voor een ziekenhuis is nog geen routineklusje voor degene die het ondergaat. Is er in de gezondheidszorg nog wel eens iemand die stil staat bij wat het voor een mens betekent om in zichzelf te laten snijden? Om zich volledig over te geven (narcose) en wakker te worden met een vitaal orgaan minder of een lichaamsvreemd onderdeel meer? Mag ik als patiënt nog wel stilstaan bij wat mij is overkomen, of doe ik er beter aan mee te doen met de mode van 'snel, sneller, snelst'? Ben ik een zeikerd of een oud wijf als ik tijd nodig hebt om te verwerken dat wat mij het meest eigen is letterlijk en figuurlijk is aangetast, hoe noodzakelijk ook?

Ik kan na een week alweer aardig vooruit en lig daarmee voor op schema. Lucky me. Van de dakdekker weet ik niets, de kennis ging drie weken later fysiek en geestelijk zwaar onderuit. Ik stond er niet van te kijken.

Marjolijn Sengers, 12 juni 2016